

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Reného Fischera a soudců JUDr. Aleše Nezdařila a JUDr. Ladislavy Mentbergerové ve věci žalobce: **Ing. F.M.** bytem xxx, zastoupen JUDr. Petrem Kočím, Ph.D., advokátem, Praha 1, Opletalova 1535/4, proti žalovanému: **Středočeský kraj**, IČO 70891095, se sídlem Praha 5, Zborovská 11, **o neplatnost výpovědi z pracovního poměru**, k odvolání žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 8. 12. 2015, č. j. 11 C 140/2013 - 187,

t a k t o :

- I.** Rozsudek soudu I. stupně **se potvrzuje.**
- II.** Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady odvolacího řízení ve výši 6.776 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám advokáta JUDr. Petra Kočího, Ph.D.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem vyhověl soud I. stupně návrhu žalobce a určil, že rozvázání pracovního poměru mezi účastníky, ke kterému došlo v důsledku výpovědi dané žalovaným žalobci přípisem ze dne 7. 12. 2012, je neplatné (výrok I. rozsudku). Současně uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 49.432 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku, k rukám zástupce žalobce (výrok II. rozsudku).

Soud I. stupně ve věci samé rozhodoval již podruhé poté, kdy byl jeho předchozí vyhovující rozsudek ze dne 20. 8. 2014, č. j. 11 C 140/2013 - 119, zrušen usnesením Městského soudu v Praze ze dne 18. 2. 2015, č. j. 62 Co 494/2014 - 142. Odvolací soud ve zrušujícím rozhodnutí především shledal, že řízení před soudem I. stupně bylo zatíženo jinou vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, neboť v pořadí první rozsudek byl zčásti nepřezkoumatelný a nesrozumitelný. Soud I. stupně se navíc nevypořádal ani s předběžnými otázkami, jejichž vyřešení bylo v tomto sporu podstatné, neboť neřešil včasnost podání žaloby a nezabýval se ani otázkou, zda mohl žalovaný ukončit pracovní poměr výpovědí podle § 52 písm. c) zák. práce, když žalobce u zaměstnavatele zastával místo jmenovaného vedoucího zaměstnance.

Zásadním důvodem, který vedl odvolací soud ke zrušení prvního rozhodnutí, však byla okolnost, že soud I. stupně ve věci učinil neúplná skutková zjištění, přičemž na základě provedených důkazů dospěl k předčasným závěrům o skutkovém stavu a v důsledku toho věc nesprávně posoudil i po stránce právní. Odvolací soud konstatoval, že pokud žalovaný předložil relevantní listinné důkazy (rozhodnutí o organizační změně z 5. 10. 2012, sdělení o zrušení pracovního místa a návrh nového pracovního zařazení a dále výpověď z pracovního poměru ze 7. 12. 2012), nese žalující zaměstnanec důkazní břemeno ke svému tvrzení, že rozhodnutí o organizační změně, na něž výpověď odkazuje, sledovalo jiné cíle než ty, které předpokládá § 52 písm. c) zák. práce. Odvolací soud proto shledal, že soud I. stupně pochybil, pokud žalobce v tomto směru o jeho procesní povinnosti nepoučil a při rozhodování se spokojil s neúplnými zjištěními a bez spolehlivě zjištěného skutkového stavu pouze přisvědčil žalobcovu tvrzení o „účelovosti výpovědi ze strany žalovaného.“

Odvolací soud proto v usnesení ze dne 18. 2. 2015 uzavřel, že závěr, podle něhož rozhodnutí zaměstnavatele z 5. 10. 2012 směřovalo podle svého účelu k jinému cíli, než předpokládá § 52 písm. c) zák. práce, prozatím nemá oporu v provedeném dokazování a soudu I. stupně uložil, aby žalobci poskytl řádné poučení podle § 118a odst. 1, 3 o. s. ř. a vyzval jej k doplnění důkazů ohledně tvrzení, že rozhodnutí o organizační změně sledovalo jiné cíle, přičemž jeho skutečným cílem měla být snaha zbavit se žalobce jakožto nepohodlného zaměstnance. Současně soudu I. stupně uložil, aby relevantní označené důkazy v dalším řízení zopakoval či doplnil a následně je zhodnotil ve vzájemné souvislosti s důkazy již provedenými s tím, že platnost výpovědi z pracovního poměru je třeba hodnotit ke dni jejího doručení zaměstnanci (10. 12. 2012).

V napadeném rozsudku vyšel soud I. stupně ze zjištění, že žalobce byl zaměstnancem žalovaného od 1. 5. 2010, a to na základě jmenování do funkce vedoucího oddělení xxx v odboru xxx Krajského úřadu Středočeského kraje (dále jen KÚ), ke kterému došlo dne 26. 4. 2010. Dne 5. 12. 2012 byl žalobci doručen přípis žalovaného, podle něhož bylo jeho pracovní místo zrušeno na základě rozhodnutí ředitele KÚ č. 4/2012 ze dne 5. 10. 2012. Současně bylo žalobci nabídnuto jiné pracovní místo v rámci KÚ. Jednalo se o místo odborného referenta pro oblast xxx. Uvedené pracovní místo žalobce odmítl a žalovaný mu následně dne 10. 12. 2012 doručil výpověď z pracovního poměru, datovanou dnem 7. 12. 2012. Výpověď odůvodnil tím, že se žalobce pro zaměstnavatele stal nadbytečným poté, kdy odmítl nabízené pracovní zařazení odborného referenta, v důsledku čehož byly splněny podmínky § 52 písm. c) zák. práce. Výpověď byla projednána s odborovou organizací. Dne 12. 12. 2012 doručil žalobce zaměstnavateli sdělení, že s výpovědí nesouhlasí a trvá na dalším zaměstnávání.

V dalším řízení (po zrušení prvního rozhodnutí odvolacím soudem) doplnil soud I. stupně dokazování přepisem rozhovoru žalobce s ředitelem KÚ Ing. Z. Š. ze dne 27. 7.

2012 a přepisem rozhovoru žalobce s právníkem úřadu a s vedoucím personálního odboru KÚ ze dne 3. 10. 2012, to vše za situace, kdy žalovaný učinil nesporným, že přepis rozhovorů souhlasí s jejich obsahem, zachyceným na audiozáznamu, přičemž na přehrání audiozáznamu před soudem netrval. Z výše uvedených listinných důkazů (přepisů rozhovorů) soud I. stupně zjistil, že ředitel KÚ dne 27. 7. 2012 sdělil žalobci, že jsou na něj činěny „politické tlaky“, aby žalobce odvolal z vedoucího postu na oddělení a v této souvislosti žalobci navrhl, aby abdikoval a stal se zde pouze řadovým referentem s tím, že mu zůstane zachována agenda a ředitel mu současně dorovná peníze na úroveň, kterou pobíral dosud. Dále ředitel žalobci sdělil, že v opačném případě (když na svém místě zůstane), bude otázkou dnů, kdy jej někdo z tohoto postu „dostane“, třeba i za cenu spojení dvou oddělení. Z přepisu rozhovoru ze dne 3. 10. 2012 mezi žalobcem na straně jedné a právníkem Mgr. G. a vedoucím odboru xxx Mg. K. na straně druhé, soud I. stupně dále zjistil, že žalobce 3. 10. 2012 na dotaz uvedených zaměstnanců žalovaného, zda si vybral nabízený post referenta či reorganizaci oddělení, spojenou s překážkou na straně zaměstnavatele, sdělil, že nabízené místo referenta řediteli již odmítl a dále v rozhovoru uvedl, že není schopen se do jedné hodiny vyjádřit k nabídce dohody o ukončení pracovního poměru.

Takto zjištěný skutkový stav posoudil soud I. stupně podle § 52 písm. c) zák. práce, ve spojení s § 72 a § 73a odst. 1 a zák. práce a poté dospěl k závěru, že výpověď z pracovního poměru je neplatná, neboť rozhodnutí zaměstnavatele o organizačních změnách ze dne 5. 10. 2012 sledovalo od počátku jiné cíle, než které předpokládá § 52 písm. c) zák. práce a zaměstnavatel jen předstíral přijetí organizačního opatření s úmyslem zastřít své skutečné záměry. V této souvislosti soud I. stupně vysvětlil, že výše uvedený závěr, týkající se organizační změny, učinil především na základě přepisů rozhovorů žalobce s ředitelem KÚ a s dalšími dvěma zaměstnanci žalovaného, z nichž vyplynulo, že za odvoláním žalovaného z místa vedoucího oddělení dopravy KÚ byly „politické tlaky.“ S ohledem na zjištění, která učinil ze dvou výše uvedených přepisů rozhovorů, soud I. stupně současně podotkl, že neuvěřil předchozí výpovědi ředitele KÚ a vedoucího odboru, pokud tito před soudem tvrdili, že důvodem výpovědi žalobce měly být pouze jeho pracovní nedostatky.

Ze všech těchto důvodů soud I. stupně uzavřel, že v dané věci není splněn předpoklad výpovědního důvodu podle ustanovení § 52 písm. c) zák. práce a žalobě na určení neplatnosti výpovědi ze dne 7. 12. 2012 vyhověl.

Výrok o nákladech řízení odůvodnil soud I. stupně § 142 odst. 1 o. s. ř., přičemž výši nákladů na straně procesně úspěšného žalobce vypočetl podle vyhl. č. 177/1996 Sb. na výslednou částku 49.432 Kč.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný dne 12. 2. 2016 včasné odvolání. Soudu I. stupně zejména vytkl, že se ve svém v pořadí druhém rozsudku nedržel právního názoru, vyjádřeného ve zrušujícím usnesení Městského soudu v Praze ze dne 18. 2. 2015 a znovu tak zatížil řízení procesní vadou.

Žalovaný dále namítl, že soud I. stupně opřel své závěry o neplatnosti výpovědi o nezákonný zvukový záznam, který byl pořízen bez souhlasu nahrávaných osob. V této souvislosti poukázal na soudní rozhodovací praxi, týkající se připuštění zvukového záznamu jako důkazu v civilním řízení a zdůraznil, že v daném případě se jedná o rozhovor na pracovišti, který byl veden mezi nadřízeným a podřízeným a který řešil otázky osobního charakteru a věci personální. Podle názoru odvolatele se jednalo o zvukový záznam, který je svou podstatou shodný s věcmi zaznamenávanými do osobního spisu zaměstnance, přičemž

podle zákoníku práce je obsah takového osobního spisu neveřejný. Podle mínění žalovaného neměl být tento důkaz soudem I. stupně vůbec připuštěn, neboť se v tomto případě jednalo o nahrávky, které mají charakter projevu osobní povahy a navíc šlo i o personální věci, které jsou ze zákona neveřejné.

V souvislosti s touto námitkou odkázal odvolatel také na nález Ústavního soudu ČR, publikovaný pod sp. zn. II. ÚS 1774/2014, podle něhož je svévolné nahrávání soukromých rozhovorů jejich účastníků za běžných okolností hrubým zásahem do jejich soukromí. Takovýto postup s rysy záludnosti je podle Ústavního soudu ve velké většině případů morálně i právně zcela nepřijatelný, zejména, je-li veden snahou nahrávanou osobu poškodit. Žalovaný zdůraznil, že se žalobce na pořízení záznamu musel vědomě připravovat, neboť o rozhovor s ředitelem KÚ výslovně požádal. Před rozhovorem si musel navíc pořídit nahrávací zařízení, které bylo schopno skrytě pořizovat zvukový záznam. Podle názoru odvolatele je tak zřejmé, že žalobce vědomě vedl rozhovor s nadřazeným tak, aby vyhovoval jeho vlastnímu záměru.

K námitce ohledně těchto důkazních prostředků odvolatel ještě doplnil, že u žalobcem předložených zvukových nahrávek nebylo možno prověřit, zda se jedná o původní data, do kterých nikdo nezasahoval, když pořízení záznamu tajným nahrávacím zařízením svědčí o tom, že žalobce měl přístup ke špičkové technice. Poukázal rovněž na okolnost, že nahrávané osoby neměly před soudem možnost se k nahrávkám vyjádřit.

Žalovaný rovněž namítl, že soud I. stupně věc nesprávně posoudil i po stránce právní, když v dané věci aplikoval ustanovení § 73a zák. č. 262/2006 Sb., zákoník práce, přestože žalobce byl úředníkem samosprávného územního celku, tedy zaměstnance, na kterého se vztahuje speciální úprava, provedená zák. č. 312/2002 Sb. o úřednících územních samosprávných celků a o změně některých zákonů. V této souvislosti odvolatel zdůraznil, že je zákon č. 312/2002 Sb. upravuje rovněž postup zaměstnavatele při odvolání zaměstnance nebo při vzdání se funkce vedoucího zaměstnance. Žalovaný proto dovodil, že soud I. stupně aplikací nesprávného právního předpisu ve věci zatížil své rozhodnutí další vadou.

Žalovaný také namítl, že pokud soud I. stupně učinil ve věci závěr, podle něhož zaměstnavatel v případě přijetí organizačního opatření sledoval jiné cíle, než které předpokládá zákoník práce, nezohlednil dostatečně zjištění, že napadeným organizačním opatřením ředitele KÚ ze dne 5. 10. 2012 bylo zrušeno celé oddělení veřejné dopravy, které spolu s žalobcem tvořilo celkem 14 osob. Organizační opatření se tedy dotklo více zaměstnanců, nikoliv pouze žalobce. Současně odvolatel zdůraznil, že žalobce již předtím odmítl zaměstnavatelem nabízené jiné pracovní místo. Pokud by tak neučinil, nadbytečným by se nestal.

Ze všech těchto důvodů žalovaný navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil tak, že žalobu zamítne, případně aby jej zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení. Současně požadoval, aby žalobci byla uložena povinnost k náhradě nákladů řízení.

Žalobce se ve vyjádření k odvolání ztotožnil se skutkovými i právními závěry soudu I. stupně. K odvolacím námitkám žalovaného pouze uvedl, že aplikace zákoníku práce namísto zákona č. 312/2002 Sb. o úřednících územně samosprávných celků, neměla ve sporné věci žádný vliv na správnost rozhodnutí soudu I. stupně, neboť rozhodná ustanovení zákona o úřednících územních samosprávných celků v zásadě kopírují ustanovení zákoníku práce. Pokud soud I. stupně neplatnost výpovědi posoudil podle zákoníku práce, nezpůsobil tím žádnou vadu napadeného rozsudku.

Žalobce se ještě obsáhle vyjádřil k otázce zákonnosti pořízení zvukového záznamu a dovodil, že v daném případě byl záznam rozhovoru s ředitelem krajského úřadu a s ostatními zaměstnanci žalovaného použit v souladu se zákonem. Ze všech těchto důvodů žalobce navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek potvrdil jako věcně správný a žalobci přiznal i náklady odvolacího řízení.

Odvolací soud přezkoumal podle § 212 a § 212a odst. 1 a 5 o. s. ř. napadený rozsudek soudu I. stupně i řízení, které jeho vydání předcházelo. Poté dospěl k závěru, že odvolání žalovaného není důvodné.

Žalovaný v odvolání uplatnil zejména odvolací důvody uvedené v § 205 odst. 2 písm. c) a e) o. s. ř., když namítl, že soud I. stupně zatížil řízení procesní vadou a dále, že spornou věc nesprávně posoudil po stránce právní.

Odvolacím důvodem podle § 205 odst. 2 písm. c) o. s. ř. jsou všechny vady řízení s výjimkou těch, který jsou uvedeny v § 205 odst. 2 písm. a) nebo písm. b) o. s. ř. a uplatní se bez ohledu na to, zda se týkají postupu soudu I. stupně při dokazování, posouzení procesních otázek v průběhu řízení, poučení účastníků a dalších nedostatků, ke kterým došlo v průběhu řízení před soudem I. stupně, anebo v souvislosti s jeho rozhodováním. Porušení procesněprávních předpisů však představuje vadu řízení pouze tehdy, nebylo-li výsledkem právního posouzení určité procesní otázky v rozhodnutí soudu, neboť se projevilo toliko činností, anebo opomenutím při provádění jednotlivých úkonů. Uvedené tzv. jiné vady řízení však nejsou způsobilým odvolacím důvodem podle § 205 odst. 2 písm. c) o. s. ř. samy o sobě, ale jen tehdy, jestliže mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí soudu ve věci.

V dané věci žalovaný soudu I. stupně vytýkal, že nerespektoval právní názor odvolacího soudu, vyjádření v usnesení ze dne 18. 2. 2015 a dále, že připustil provedení důkazu zvukovým záznamem, který označil za důkaz nezákonný.

Odvolací soud poté, kdy přezkoumal řízení, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, shledal, že soud I. stupně řízení žádnou procesní vadou ve smyslu § 205 odst. 2 písm. c) o. s. ř. nezatížil. Ve zrušujícím usnesení ze dne 18. 2. 2015 odvolací soud uložil prvostupňovému soudu, aby žalobce poučil podle § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. a vyzval jej k prokázání tvrzení, podle něhož rozhodnutí zaměstnavatele o organizační změně sledovalo jiné cíle než ty, které předpokládá § 52 písm. c) zák. práce. Soud I. stupně tento pokyn odvolacího soudu respektoval, když žalobce usnesením ze dne 12. 5. 2015 řádně vyzval, aby k výše uvedenému žalobnímu tvrzení, doplnil též důkazy. Na základě písemného doplňku ze dne 29. 5. 2015 pak důkazní řízení doplnil o přepis zvukového záznamu rozhovorů, které vedl žalobce dne 27. 7. 2012 s ředitelem krajského úřadu Ing. Š. a dne 3. 10. 2012 se zaměstnanci Mgr. G. a Mgr. K.. Současně byly do soudního spisu založeny nosiče CD se zvukovou stopou těchto záznamů. Soud I. stupně při ústní jednání dne 24. 11. 2015 provedl důkaz čtením přepisu záznamů předmětných rozhovorů a ústní jednání odročil za účelem případného poslechu audiozáznamu na 8. 12. 2015. Z obsahu protokolu o ústním jednání ze dne 8. 12. 2015 se však podává, že zástupce žalovaného k dotazu soudu výslovně uvedl, že pokud jde o žalobcem založené přepisy rozhovorů s ředitelem žalovaného a také se zaměstnanci žalovaného, na jejich poslechu před soudem netrvá, neboť obsah rozhovoru zaznamenaný na listině souhlasí s audiozáznamem. Současně soud I. stupně do protokolu konstatoval, že předložený přepis rozhovoru je totožný se záznamem na nosiči CD.

Z uvedeného je zřejmé, že soud I. stupně se v dalším řízení řídil pokynem odvolacího soudu, když žalobci poskytl poučení podle § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. a vyzval jej ke splnění důkazní povinnosti. Žalobcem označené důkazy pak soud provedl v souladu s § 122 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 129 odst. 1 o. s. ř. Odvolací soud se ztotožňuje se závěrem soudu I. stupně, že ve věci nebylo třeba provádět důkaz poslechem audiozáznamu za situace, kdy mezi účastníky nebylo při jednání sporu o tom, že písemný přepis tohoto audiozáznamu se shoduje se obsahem zaznamenaného rozhovoru. Nadto nelze přehlédnout, že žalovaný věrohodnost takto prováděného důkazu před soudem I. stupně při ústním jednání dne 8. 12. 2015, kdy byly listiny s přepisem soudem I. stupně čteny, nezpochybnil.

Jako neopodstatněnou hodnotí odvolací soud též námitku žalovaného, že se v případě přepisu rozhovorů se ředitelem KÚ ze dne 27. 7. 2012 a se zaměstnanci žalovaného ze dne 3. 10. 2012, jedná o důkazy nezákonné. Provedení tohoto listinného důkazu, kterým byl zaznamenán rozhovor mezi žalobcem a ředitelem žalovaného, případně mezi žalobcem a dalšími zaměstnanci, je v souladu s občanským soudním řádem a odpovídá též rozhodovací praxi Nejvyššího i Ústavního soudu ČR. Podstatné totiž je, že žalobce předmětný záznam rozhovorů pořídil za účelem ochrany svých práv a oprávněných zájmů. Nadto se jedná o záznam rozhovoru s nadřízeným a se spoluzaměstnanci, pořízený v rámci výkonu povolání těchto osob. Podle ustálené rozhodovací praxe nelze takový projev nahrávaného považovat za projev osobní povahy (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 11. 5. 2005, sp. zn. 30 Cdo 64/2004). Odvolací soud proto shledal, že jednání žalobce, který k výzvě soudu I. stupně tyto záznamy v řízení předložil, a to za účelem splnění své důkazní povinnosti, nelze považovat za zneužití práva a již vůbec je nelze označit za postup s rysy záludnosti, jak namítl žalovaný v odvolání. Odvolací soud k tomu doplňuje, že pořízení takového důkazu za účelem ochrany práv a oprávněných zájmů zaměstnance umožňuje i zák. č. 89/2012 Sb. občanský zákoník ve znění platném od 1. 1. 2014, který ve svém § 88 odst. 1 stanoví, že svolení k použití zvukového záznamu není třeba, jestliže se tento záznam pořídí nebo použije k výkonu nebo ochraně jiných práv nebo právem chráněných zájmů jiných osob.

Z uvedeného plyne, že soud I. stupně se v řízení nedopustil žádného procesního pochybení, které by mělo za následek jeho nesprávné rozhodnutí ve věci. Odvolací soud proto uzavřel, že odvolací důvod podle § 205 odst. 2 písm. c) o. s. ř. ve věci není dán.

Odvolací soud se ztotožňuje i se skutkovým a právním závěrem soudu I. stupně, podle něhož bylo v řízení před soudem prokázáno, že rozhodnutí zaměstnavatele o organizační změně ze dne 5. 10. 2012 sledovalo jiné cíle než ty, které jsou uvedeny v ustanovení § 52 písm. c) zák. práce.

Přepisem rozhovoru žalobce s ředitelem KÚ Ing. Z. Š. se dne 27. 7. 2012 a přepisem rozhovoru žalobce s právníkem Mgr. G. a s vedoucím personálního odboru Mgr. K. ze dne 3. 10. 2012, bylo v řízení spolehlivě zjištěno, že ředitel KÚ Ing. Š. již v rozhovoru se žalobcem dne 27. 7. 2012 předdeslal, že další setrvání žalobce ve vedoucí funkci je pro žalovaného neakceptovatelné a nabídl mu pracovní místo řadového referenta. Pro případ, že jej nepřijme, ředitel již tehdy předdeslal, že v dohledné době bude situace řešena jinak, tedy nastane varianta, kdy zaměstnavatel realizuje libovolné organizační opatření, například „spojením dvou oddělení, úplně jedno kterých,“ přičemž zamýšlené organizační změny tento vedoucí zaměstnanec v rozhovoru dále popsal. Je zřejmé, že o tomto úmyslu ředitele věděli i další vedoucí zaměstnanci žalovaného, jak vyplývá ze záznamu, pořízeného při rozhovoru s právníkem a vedoucím personálního odboru, který se uskutečnil pouhé dva dny před organizační změnou.

Ředitel KÚ, který byl současně osobou oprávněnou k přijetí organizačního opatření, tak žalobci dopředu popsal postup, který později také realizoval a který spočíval v přijetí předstíraného organizačního opatření, jehož prvotním cílem nebylo dosažení změny úkolů zaměstnavatele, technického vybavení či snížení stavu zaměstnanců za účelem zvýšení efektivnosti práce. Je přitom nerozhodné, kým byl zmiňovaný „politický nátlak“ na ředitele KÚ vyvíjen, podstatná z hlediska pracovního práva je ta okolnost, že oprávněná osoba jím byla prokazatelně ovlivněna dne 5. 10. 2012 při rozhodování o organizační změně. Již na základě těchto důkazů (výše uvedených přepisů rozhovorů) je proto možno ve věci dovodit, že žalovaný pouze předstíral přijetí organizačního opatření k dosažení změny úkolů, technického vybavení či snížení stavu zaměstnanců za účelem zvýšení efektivnosti práce. Žalovaným namítaná skutečnost, že se předstíraná organizační změna týkala více zaměstnanců (nejenom žalobce), je právně bezvýznamná.

Na předmětné rozhodnutí o organizační změně ze dne 5. 10. 2012 je proto třeba nahlížet, jako by nebylo přijato. Na tomto závěru ničeho nemění ani okolnost, že rozhodnutí o organizační změně není právním úkonem ve smyslu § 34 a násl. zák. č. 40/1964 Sb. ve znění platném do 31. 12. 2013 (občanský zákoník, ve zkratce obč. zák. – pozn. odvolacího soudu) za použití § 4 zák. práce a že je samo o sobě nelze přezkoumávat z hlediska platnosti. V případě, že zaměstnavatel pouze předstírá přijetí organizačního opatření, se totiž nejedná o přezkum, ale o posouzení, jaké rozhodnutí bylo zaměstnavatelem vlastně přijato a zda je významné z pohledu ustanovení § 52 písm. c) zák. práce (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 4. 2004, sp. zn. 21 Cdo 2204/2003, publikován v časopise Soudní judikatura č. 5/2004 na s. 355).

Za situace, kdy se na organizační opatření žalovaného z 5. 10. 2012 hledí, jako by nebylo přijato, je třeba dovodit, že na straně zaměstnavatele nebyl v rozhodné době splněn hmotněprávní předpoklad pro podání platné výpovědi z pracovního poměru podle § 52 písm. c) zák. práce. Soud I. stupně tedy ve sporné věci správně shledal, že výpověď z pracovního poměru, daná žalobci přípisem ze dne 7. 12. 2012, je neplatná.

Na základě těchto skutečností odvolací soud uzavřel, že soud I. stupně ve věci učinil správný skutkový závěr a věc též správně posoudil po stránce právní. Odvolací důvody podle § 205 odst. 2 písm. e) a g) o. s. ř. proto nejsou založeny.

Na závěru o správném právním posouzení věci ničeho nemění ani okolnost, že soud I. stupně při rozhodování vycházel pouze z obecné úpravy, provedené zák. č. 262/2006 Sb., zákoník práce a v odůvodnění napadeného rozhodnutí neodkázal na příslušná ustanovení speciální úpravy, obsažené v zákoně č. 312/2002 Sb. o úřednících územních samosprávných celků. I v případě pracovního poměru úředníka krajského úřadu (zaměstnance územního samosprávného celku ve smyslu § 2 odst. 4 a 5 posledně citovaného zákona) se totiž podpůrně použijí příslušná ustanovení zákoníku práce, jak vyplývá z § 1 odst. 2 zákona č. 312/2002 Sb. Uvedená dílčí nepřesnost tak nemá vliv na jinak správné právní posouzení.

Ze všech těchto důvodů postupoval odvolací soud podle § 219 o. s. ř. a napadený rozsudek soudu I. stupně potvrdil jako věcně správný, včetně věcně správného výroku o nákladech řízení, jehož znění odpovídá ustanovení § 142 odst. 1 o. s. ř.

Výrok o náhradě nákladů odvolacího řízení je odůvodněn § 142 odst. 1 o. s. ř., za použití § 224 odst. 1 o. s. ř., neboť žalobce byl v odvolacím řízení zcela úspěšný. Náklady řízení na straně žalobce, který byl zastoupen advokátem, jsou tvořeny odměnou advokáta za

2 úkony právní služby po 2.500 Kč podle § 7 bod 5., § 8 odst. 1 a § 11 odst. 1 písm. g) a k) vyhl. č. 177/1996 Sb. ve spojení s § 9 odst. 3 písm. a) vyhl. č. 177/1996 Sb., dále náhradou hotových výdajů za 2 úkony právní služby po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téhož předpisu a 21 % DPH v částce 1.176 Kč, celkem 6.776 Kč.

Daň z přidané hodnoty je součástí nákladů řízení podle § 137 odst. 1 a 3 o. s. ř., ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř. Náklady řízení jsou splatné k rukám advokáta žalobce podle § 149 odst. 1 za použití § 224 odst. 1 o. s. ř.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **l z e** podat dovolání do dvou měsíců ode dne doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni, a to za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř.

V Praze dne 1. června 2016

Mgr. René F i s c h e r v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
D.B.